

lighed til at gøre deres Mening gjældende, og jeg vilde ansee det for uønskeligt at afgjøre et saadant Spørgsmaal, inden en virkelig Føljestemning derom havde dannet sig. Jeg skal ikke indlade mig paa de Antydninger, som den ærede Rigsdagsmand, sjøndt vistnok med Urette, gjorde om de Hensigter, man muligviis kunde tillægge mig. Tøvrigt kan jeg ikke takke ham for, at han ikke saa meget er gaaet ind paa Enkeltighederne, som han havde været tilbøielig til, naar han havde villet gjøre Gjengæld for min Optræden under Behandlingen af en anden Lov; jeg sætter netop stor Priis paa Enkeltighederne, fordi man netop derved kommer til et rigtigt Blik over Sagen. Den ærede Rigsdagsmand har bemærket — og det anseer jeg for en særdeles væsentlig Bemærkning —, at han beklager, at dette Forslag er indskrænket til Gaardmændene og ikke har medtaget Huusmændene. Jeg maa tilstaae, at jeg har havt stor Betænkelighed allerede ved dette Forslag, og at jeg for mit Bedkommende ikke dristede mig til at gaae videre; om Andre vilde gøre det, er jo Noget, som det staaer dem frit for. Jeg maa bemærke, at for det Første danner Pligten til at bortfæste eller bortforpagte paa et vist Antal Aar, 50, en bestemt Grændse, og jeg maa fremdeles bemærke, at, naar vi gaae over til de Eiendomme, paa hvilke disse Forpligtelser ikke hvile, saa er det særdeles vanskeligt at finde en Grændse, dersom man ikke vil gaae ned til de Fordeieendomme, som bestaae af den Grund, hvorpaa Huset staaer. Den ærede Rigsdagsmand har gjort en anden Bemærkning, som jeg ligeledes lægger megen Vægt paa, naar han nemlig har gjort en Adskillelse mellem den Gjæld, som bestaaer af offentlige Midler, og den, som bestaaer af andre Midler. Jeg troer ikke, at det er nødvendigt, at man i selve Lovgivningen optager nogen

Bestemmelse derom; det kunde maaskee vel være forbundet med nogle Vanskeligheder, men jeg troer dog, at det er bedre, ad den administrative Vej at søge at virke i denne Henseende. Jeg skal imidlertid ogsaa tage dette Punkt under omhyggelig Overveelse. Den ærede Rigsdagsmand har sagt om en Distring, jeg fremførte, først, at det ikke var sandt, og dernæst, da dette Udtryk ikke tilfredsstillede ham — han synes ikke, det var stærkt nok —, at det var uforvarligt; men hvad der er værre end det, er, at mine Udtryk vare endnu stærkere end de, den ærede Rigsdagsmand troede, jeg havde brugt. Jeg yttrede, at der var Mange her i Salen, som ikke ansaae et Offer af $\frac{1}{8}$ for at være stort nok. Jeg støtter mig i den Beregning — jeg har ikke gjort den selv — paa den midlertidige Finansministers Distring i denne Sag, og jeg troer, at det hele Spørgsmaal er drøftet saa omhyggeligt fra begge Sider, at man er aldeles uberettiget og ubesvøiet til at sige, at det skulde være uforvarligt, at man yttrede det. Jeg skal ikke indlade mig paa Theorien om Medieendomsretten; jeg troer ikke, at man kan sige, at der er Andre, det være sig Staten eller hvem det være vil, der have Medieendomsret, fordi der er Indskrænkninger i Beregningen af en Eiendoms Værdi. Der staaer i Loven, at jeg kun maa tage 4 pCt. af den Capital, som er udsat i faste Eiendomme, men har Staten derfor Medieendomsret i disse Penge? Og dog er det en stor Indskrænkning. Jeg troer, at det er en urigtig Anskuelse, men det vilde føre forvidt, om vi her skulde gaae ind paa dette Spørgsmaal.

Jeg troer ikke, at Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 2det District (Sørensen) har sat sig rigtigt ind i mit Lovforslag.